

(F. Z.) RETRATO

ND5/1

Por amainar-a concencia quindei co meu
tiduo de médico no fondo d'unha gabeta e busquei
outra maneira de me valer. As xentes xa non sabían que
eu era dono de tan tremenda licencia oficial; pero unha
noite foron requeridol-os meus servicios...

Era domingo. Melchor, o taberneiro, agardaba por min
ô pé da porta. Doume as "boas noites" e compen a chorar
e por entre os saloucos saíandlle as verbas tan estruchadas
que somente logron decirme que tiña un filla a morrer.

O probe pai turraba por min y-en deixábame
levar enfeitizado pol-a sua door. E tiñen tan fortes
anceiros de complacerl-o que sentín ~~nos meus~~ xurdir nos
meus adentros unha gran cencia... E cando chegamos
logrei avriarme de Melchor, e con finxido acoitamento
confeseille que eu sabía moi pouco...

— Repara que fai moitos anos que non visito enfermos.

E o probe Melchor facendo un esforzo para que as
verbas saísen enteras sioume quedamente:

— O meu filliño xa non precisa de médicos, señor;
eu xa sei que o coitado non para da noite. O rapaciño
váiseme e non teño ningún retrato seu.

Ay, eu non fora chamado como médico; eu fora
chamado como retratista, e no intre sentín ganas acedidas
de botarme a rir.

E por verme ceibe de angueira tan macabra
dixenlle que unha fotografía era moito mellor que un

desêo, asegureille que de noite poden facerse fotografías, e botando man de outros razónamentos logrei que Melchor largase de min voando a cata d'un fotógrafo.

O choyo quedaba arroubado e funme durmir con mil ideas ensarilladas, na chola.

Cando estaba prendendo no conxecto petaron na miña porta. Era Melchor.

— ¡Os fotógrafos non teñen magnesio!

E díxome tremendo de anguria. A faciana albeira e os ollos coma dous tetos de carne vermella de tanto chorar.

Endexamáis fitei un home tan desfeito pol-a door.

Pregaba, pregaba, e collíame as mans e torraba por min e o misero deía cousas que me rachaban as entranas.

— Considérese, señor, dous riscos de vostede n'un papeliño e xa poderei ollar sempre a carina do meu neno. Non me deixe na escuridade, señor.

¡Quén tería corazón para negarse! Collín papel e lápiz e alá me fun con Melchor, disposto a facer un retrato do rapaz moribundo.

Todo estaba quedo e todo estaba calado. Unha luz cansa alumbeaba en amarelo dúas facianas arrepiantes que ventaban a morte. O neno era o centro d'aquela probeza da materia.

Ser deir ren senteime a dibuxar o que ollaban os meus ollos de terra e somentes o cabo de algún tempo conseguir afacerme o drama que fitaba e aínda esquecer un pouco para poder traballar afevado, como un artista. E cando o deseno estaba xa no seu punto a voz de Melchor, agrandada por tanto silencio, firenme con istas verbas:

— O peliño de rato que ten agora quedoulle aí da enfermidade; pero tiña un pelo crecho moi bonito. Faga memoria, señor.

Confeso que o volver á realidade non soupen que facer e púxenme a repasar as liñas xa feitas do retrato. E a voz de Melchor ~~estaba~~ firenme no corazón:

— Pol-a y-alma do seu difuntino, señor, non me retrate así. Non lle poña iso cara tan encoveirada e tan triste.

O silencio volveu e Melchor esgazouno novamente:

— Vostede sabe como era o meu rapaciño, señor, que aínda un día lle chamoun bonito. Faga memoria e dibúxenos rindo.

De súpeto nacenme unha gran idea. Rasquei o traballo, ensumin o meu ollar n'un novo papel branco e dibuxei un neno inexistente. Inventei un neno moi bonito, moi bonito: un anxo a sorrir dende un retablo barroco.

Entreguei o dibuxo e saín fuxindo e no intre de pórnelo pé na rua sentín que choraban

4

dentro da casa. A morte vintosa.

Agora Melchor consólase ollando a núa obra, que está pendurada enriba da cómoda, e sempre di co-a mellor fé do mundo:

- Tiven moitos fillos, pero o máis bonito ~~foi~~ de todos foi o que me morreu. Velalú está o retrato, que non minto.

Cartelas